

Nie je nám to jedno!

„Už ste si rozmysleli, ako môžete vy ovplyvniť budúcnosť Únie?“ pýtam sa svojich štvrtákov. Vtom sa rozletia dvere na triede, stojí v nich Marek a pohotovo odpovedá: „Tým, že budeme vzdelaní a uvedomelí občania.“ Nasleduje hurónsky výbuch smiechu. „Prepáčte, že meškám. Nemal som kde zaparkovať,“ ospravedlňuje sa.

Kým som sa ho stihla spýtať, odkedy má vodičák, už mi vysvetľuje, že všetky stojany na bicykle boli obsadené. Namiesto výčitiek som sa však rozhodla nadviazať na jeho odhodlané vyhlásenie: „Ale Marek má pravdu. Je veľmi dôležité, aby ste si stále zlepšovali svoje vedomosti a schopnosti a aby ste boli uvedomelí občania EÚ.“

Počúvajú ma, zvažujú, váhajú.

„Zorganizujme bazár!“ ozýva sa oneskorenec zase. Teraz naňho nechápavo hľadím ja. A už vstáva a kráča dopredu. Na chvíľu to v triede bzučí ako v úli, ale rozhodla som sa ešte vyčekať a nezakročiť.

„Mohli by sme zorganizovať bazár, taký trh schopností. Ja by som mohol napríklad naučiť ľudí opraviť si defekt na bicykli a pri tom im vysvetliť, že by mali viac myslieť na našu planétu. Ničíme si ju. Možno by som mohol vyrobiť aj nejaké plagáty o separovanom odpade.“

Zavládlo ďalšie ticho. Ale toto už bolo iné. Videla som na nich, že rozmyšľajú, ako by sa dal Marekov nápad čo najlepšie zrealizovať. Odniekiaľ sa ozvalo: „Minulý rok som bola s našimi v Bruseli na oslavách Dňa Európy a rozdávali tam letáky, ako môžeme my študenti cestovať vlakom po celej Európe.“

„Ak chceš“, prerušila Dášu Jana, „pridám sa k tebe. Viem niečo o Erazme. Moja sestra tak bola minulého pol roka na univerzite vo Francúzsku.“

„Píše toto niekto?“ spozornel Jakub. „Nie? Tak ja urobím webstránku, ľudia tam môžu písať názvy svojich stánkov a potom budeme mať aj infošky pre ostatných zo školy.“

„Ale mohli by sme pozvať aj niekoho mimo školy, nie?“ špekuloval Vinco.

„Rovno z Bruselu, že?“ neodpustil si uštipačnú poznámku Max.

Konečne nadišla moja príležitosť zapojiť sa: „Pozvem vo vašom mene jednu europoslankyňu. Keď budú ďalšie eurovoľby, už budete môcť voliť a ...“

„A už nebudeme držať hubu!“ skočil mi naradostene do reči Marek. Nemohla som sa naňho hnevať. „Presne tak. Takže vidím, že to môžem nechať vo vašich rukách.“

„Samozrejme. Môžete sa na nás spoľahnúť. Veď budúcnosť EÚ je vlastne naša budúcnosť. Nemôže nám to byť jedno.“

Sama by som to lepšie nepovedala. A už sa ich prestávam vypytovať, ako vidia budúcnosť EÚ. Myslím, že im je to úplne jasné.